

Arrest

nr. 69 832 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 oktober 1998 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 oktober 1998 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 juli 2000 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 mei 2011 wederom toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 mei 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 3 augustus 2011 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Gjakovë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Ten tijde van de Kosovaarse oorlog (1998-1999) ontvluchtte u Kosovo en diende u op 5 oktober 1998 voor een eerste keer een asielaanvraag in België in. Op 17 juli 2000 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe te kennen aangezien u geen gevolg had gegeven aan een verzoek tot het verschaffen van inlichtingen. U was reeds in 1999 vrijwillig teruggekeerd naar Kosovo. Sinds uw terugkeer in Kosovo werd u lid van het AAK (Aleanca për Ardhmërinë e Kosovës; Alliantie voor de Toekomst van Kosovo). U bekleedde geen officiële functie binnen de partij, maar in verkiezingstijd deelde u ondermeer publiciteit voor de partij uit. U was tevens waarnemer/stemmenteller tijdens de verkiezingen. Op 19 november 2009, vier dagen na de verkiezingen, werd u rond 1 uur 's nachts aangevallen door twee onbekenden. Er werd u pepperspray in het gezicht gespoten en u viel bewusteloos neer. Een tiental minuten later werd u door uw neef, J.(...) X.(...), gevonden en naar het ziekenhuis van Gjakovë gebracht. Toen u daar terug bij positieven kwam, was u geopereerd daar u van uw belagers twee messteken gekregen had. Tijdens de operatie werd u bloed toegediend en raakte u besmet met hepatitis B. De Kosovaarse politie werd van het voorval op de hoogte gebracht en nam in het ziekenhuis uw verklaring af. Naar wat u hoorde van uw familie werd er door de politie tevens een plaatsonderzoek gevoerd naar aanleiding van voornoemd incident. Na het incident voelde u zich niet meer veilig in uw huis en logeerde u bij verschillende familieleden in Gjakovë, ondermeer bij uw zus A.(...) en uw ooms X.(...) X.(...) en L.(...) H.(...). U informeerde zich voor het incident d.d. 19 november 2009 achteraf niet meer bij de politie, maar vroeg wel aan een kennis, A.(...) D.(...), die werkzaam was bij de verkeerspolitie of er nog nieuws was in uw zaak. Een zestal maanden later, net na de publieke bekendmaking van de verkiezingsresultaten van 15 november 2009, werd u bedreigd per sms. U kreeg op drie dagen twee dreigings'ën waarin te lezen stond dat u naar het park diende te komen of u zou wel gevonden worden. U meldde deze bedreigingen aan de politie, maar u had de indruk dat de politie uw klacht niet ernstig namen daar zij vluchtig uw klacht en het telefoonnummer noteerden aan de deur van het politiekantoor. U ging nadien niet terug naar de politie om een uitgebreidere klacht neer te leggen. Naderhand contacteerde u de politie niet meer om te weten of er al schot in uw zaak zat. U belde de politie wel een aantal keer, weliswaar tevergeefs, opdat zij u naar Prishtinë (Kosovo) zouden brengen wanneer u zich diende te laten behandelen voor uw hepatitis elke drie maand. Iets na het verkrijgen van de dreigings'ën begon u te vermoeden dat het weleens leden van het PDK (Partia Demokratike e Kosovës; Democratische Partij van Kosovo) uit een naburig dorp zouden kunnen zijn die achter uw belagingen zitten. Immers zo kende u tijdens het tellen van de stemmen na de verkiezingen van 15 november 2009 wel wat schermutselingen met die onbekende leden van het PDK in het kiesbureau en een Roma-buur van u, ene S.(...), zou een wagen met leden van het PDK in de buurt hebben zien rijden wanneer u werd neergestoken. Aangezien u niet de volle honderd procent zeker was, meldde u dit vermoeden niet aan de politie. Na het verkrijgen van de dreigings'ën kende u geen problemen meer tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit Kosovo de deur van uw huis werd vernield. Uw neef J.(...) die u dit meldde vertelde u dat er niets was gestolen uit uw huis, maar dat de daders zeker zijn binnengeweesd daar de binnendeuren van het huis openstonden. Vermits u het vertrouwen in Kosovaarse politie verloren had gezien zij nog steeds uw belagers nog niet hadden gevat, meldde u deze inbraak niet meer aan de politie. U wist dat het in Kosovo nog steeds gevaarlijk was voor u en besloot dan ook het land te verlaten. Op 20 februari 2011 reisde u van Gjakovë naar Preshevë (Servië). Daar u de grens illegaal was overgestoken werd u op 21 februari 2011 door de Servische politie in Preshevë op hotel aangehouden. Een dag later werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestig dagen, die u uitzat in Vranjë (Servië). Na uw vrijlating in april 2011 verbleef u nog een tien tot vijftien dagen in Ternoc (Servië) om vervolgens naar Subotica (Servië) te reizen van waaruit u uiteindelijk uw reis naar België inzette. U kwam aan in België op 24 mei 2011 en diende er twee dagen later uw tweede asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Kosovo vreest u een hernieuwing van uw problemen.

Ter staving van uw identiteit en /of asielaanvraag bent u in het bezit van volgende documenten: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 8 december 2010; uw geboorteakte uitgereikt op 12 november 2010; een kopie van uw veroordeling door de rechtbank van Preshevë wegens het illegaal kruisen van de grens met Servië d.d. 21 februari 2011; een kopie van een medisch attest d.d. 5 maart 2010 waaruit uw besmetting met hepatitis B blijkt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor

vervolgning in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u beweerde moeilijkheden het louter gemeenschappelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé-personen) niveau zou hebben overschreden. U vermoedt enkel dat uw belagers aanhangers van de PDK uit een ander dorp zouden kunnen zijn, maar u bent dit geenszins zeker (CGVS, p.11-12). Zo kon u niet zeggen wie u in november 2009 aanviel, noch wie u een zestal maanden later dreigsm's'en stuurde of wie in uw woning inbrak kort voor uw vertrek naar België (CGVS, p.8 en p.11-12). Uw belagers hebben bovendien op geen enkel moment enig gewag gemaakt van uw politieke activiteiten (CGVS, p.8, 11-13). In dit verband heeft u evenmin elementen aangebracht dat u zich, door motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming, niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om verdere problemen met uw onbekende belagers te vermijden. U verklaarde in dit verband dat elders in Kosovo gaan wonen maar een tijdelijke oplossing zou zijn daar Kosovo klein is en het gevaar nog steeds aanwezig zou zijn. Dit argument kan niet worden weerhouden daar uw vrees, gelet op het feit dat u geen poging ondernam zich elders in Kosovo te vestigen, dienaangaande hypothetisch van aard is en niet wordt ondersteund door concrete elementen. Uw bijkomend argument waarom u zich niet elders in Kosovo vestigde, met name dat u elders geen woning of werk had, is een zuiver economisch motief dat geenszins ressorteert onder de voornoemde criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS, p. 14).

Hoe dan ook, er dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen of onafdoende bescherming kunnen verlenen. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de onbekenden niet of onvoldoende op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen kende (CGVS, p.14), kon/zou kunnen rekenen. U verklaarde dat naar aanleiding van het d.d. 19 november 2011 de Kosovaarse politie uw verklaringen afnam en een plaatsonderzoek deed. Ook uw klacht inzake het verkrijgen van dreigsm's'en werd genoteerd door de politie. U had wel de indruk dat de politie bij uw melding van uw bedreigingen per sms uw klacht niet ernstig nam en er zich snel vanaf wilde maken, maar ondernam geen initiatief om nadien een uitgebreidere klacht neer te leggen bij de politie. Ook naar aanleiding van het steekincident informeerde u zich later niet bij de politie om na te gaan hoe het met het onderzoek liep (CGVS, p. 9-10). Van de inbraak in uw woning een maand voor uw vertrek uit Kosovo legde u al helemaal geen klacht meer neer, dit hoofdzakelijk ingegeven door uw gegroeide gebrek aan vertrouwen in de werking van de politie daar de daders nog steeds van de steekpartij nog steeds niet zijn gevonden en u de indruk had dat uw klacht inzake uw dreigsm's'en niet ernstig werd genomen (CGVS, p. 11).

Dat de daders van bovengenoemde incidenten tot op heden niet werden gevonden kan te wijten zijn aan allerlei oorzaken, zoals onbekendheid van de daders, gebrek aan getuigen, enz., zonder dat hieruit zondermeer kan besloten worden tot een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten. Bovendien maakte u uw vermoeden omtrent de mogelijke daders van uw belagingen niet kenbaar aan de politie, wat op zijn minst zeer vreemd te noemen is en bovendien uiterst nefast is voor eventuele vooruitgang in het politieoel onderzoek. Uw verklaring dat u dit vermoeden niet aan de dag legde bij politie omdat u niet echt zeker was is niet afdoende. Uw verklaring tenslotte dat de politie u niet wilde voorzien van persoonlijk vervoer wanneer u zich voor onderzoek naar Prishtinë diende te begeven, kan evenmin gezien worden als een onwelwillendheid in hoofde van de Kosovaarse politie (CGVS, p. 10). Het bieden van bescherming door de aanwezige veiligheidsinstanties impliceert immers niet dat er u bijvoorbeeld 24 uur op 24 een politieagent wordt toegewezen, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd (kunnen) worden.

In dit verband kan bovendien nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex (European rule of law mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. De KP beschikt over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and CO-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van

de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uw verklaring uw onvrede/wantrouwen in de Kosovaarse politie nergens aangegeven te hebben, zoals bv de ombudsman of het openbaar ministerie omdat het allemaal mensen van de PDK zijn en dat zij de criminaliteit leiden, kan niet weerhouden worden. Vooreerst dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststelling dat de KP wars van enige inmenging haar taken tot bescherming van de Kosovaarse burgers tracht uit te voeren. Bovendien werden dergelijke controle-instellingen net in het leven geroepen voor mocht een persoon menen dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn door de Kosovaarse autoriteiten. Eventueel machtsmisbruik of een slecht functioneren van de politie en/of justitie kan hier aangeklaagd worden. U nam bovendien geen advocaat onder de arm om u bij te staan bij uw problemen, wat gelet op het feit dat u zelf verklaarde kosteloos gebruik te kunnen maken van de advocaat van het AAK redelijkerwijze toch van u verwacht kon worden (CGVS, p. 9-13).

Bovenstaande vaststellingen doen ertoe besluiten dat u aldus onvoldoende elementen aanbracht waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat u bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige veiligheidsinstanties en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw Kosovaarse identiteitskaart en geboorteakte staven uw identiteit en nationaliteit, maar deze gegevens worden in deze beslissing geenszins ter discussie gesteld. Het neergelegde medisch attest staft uw besmetting met het hepatitis B virus, maar ook niets meer dan dat. Uw veroordeling voor het illegaal kruisen van de Servische grens geeft weer dat u voor voornoemde feiten werd veroordeeld tot een geldboete van 60000 Servische dinar, of bij niet betalen van deze boete en gevangenisstraf van 60 dagen, maar heeft verder geen uitstaans met de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker voert tegen de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn problemen van gemeenschappelijke en interpersoonlijke aard zijn aan dat zijn problemen met de PDK van politieke aard zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker verklaart dat hij door de PDK als tegenstander wordt beschouwd, aangezien hij lid is van de AAK en dat hij deelnam, als waarnemer, aan de verkiezingen. Er moet volgens hem ook rekening worden gehouden met het feit dat zijn lidmaatschap door de bestreden beslissing niet in twijfel wordt gebracht. Verzoeker herinnert de Raad aan vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, volgens dewelke de vraag die gesteld moet worden is of er voor de eiser een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag bestaat. Verzoeker verklaart dat, hoewel hij geen belangrijke functie had bij de AAK, hij toch als tegenstander wordt beschouwd door de PDK. De PDK is in heel het land aanwezig waardoor het onmogelijk is voor verzoeker om zich elders in Kosovo te vestigen. Verzoeker merkt tevens op dat er in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld en wijst op rechtspraak van de Raad waarin men nakijkt of er een vrees voor vervolgingen bestaat in hoofde van de asielzoeker. Volgens de paragrafen uit de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut du réfugié’ (UNHCR Proceduregids) kunnen de verklaringen van de verzoekende partij een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker besluit dat het voordeel van de twijfel hem moet worden toegekend.

Ten tweede, wat de nationale bescherming betreft, stelt verzoeker dat hij reeds in details heeft uitgelegd dat hij niet bij elke aanslag klacht bij de politie heeft ingediend omdat hij geen vertrouwen had in de politiediensten die blijkbaar zijn klachten niet ernstig namen. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt toegegeven dat er nog een aantal verbetering noodzakelijk zijn binnen de KP. Verzoeker citeert daarnaast een passage uit het jaarlijks rapport van 2010 van the International Committee of the Red Cross, waarin wordt gesteld dat de internationale gemeenschap en de NAVO bezorgd zijn over de etnische indelingen, de onstabiele veiligheidssituatie, het gebrek aan politieke stabiliteit en de toenemende armoede. Verzoeker citeert verder een alinea uit 'the Country Reports on Human Rights Practices – Kosovo' van 2010 om aan te tonen dat de algemene corruptie in Kosovo problematisch is, wat een invloed kan hebben op de bescherming die de bevolking aan de politiediensten kan vragen. Verzoeker herhaalt ten slotte dat hij, omwille van zijn politieke overtuiging, als tegenstander van de regering wordt beschouwd. Daardoor wordt hij, volgens hem, gediscrimineerd. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Hij vraagt de toekenning van het statuut van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, omwille van de situatie in Kosovo en van zijn lidmaatschap bij de AAK.

2.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker staft op geen enkele, concrete wijze zijn bewering, dat zijn belagers tot de PDK zouden horen waardoor de vervolgingsfeiten een politiek karakter zouden hebben en derwijze een *nexus* zouden vertonen met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Het loutere feit dat het Commissariaat-generaal zijn lidmaatschap bij de AAK niet betwist, toont niet aan dat zijn belagers PDK-leden zouden zijn. Hij verklaarde bovendien dat hij zelf niet zeker is of zijn belagers PDK-betrokkenen zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12/07/2011, p. 11-12) en dat zijn belagers nooit zijn politieke activiteiten hebben aangehaald (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12/07/2011, p. 11-13).

2.3. Op grond van artikel 48/5, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker verklaarde initieel dat het zich elders vestigen misschien een tijdelijke oplossing zou kunnen zijn, maar uitte bezwaren omdat hij er geen werk en woning had. Daarnaast stelde hij dat Kosovo klein is, waardoor het gevaar nog aanwezig zou zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12/07/2011, p. 14). Het gebrek aan werk en woning is een zuiver economisch motief dat geenszins ressorteert onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Betreffende verzoekers affirmatie "*het gevaar zou nog aanwezig zijn*", aangevuld met de niet-gestaafde bewering uit zijn verzoekschrift dat de PDK in heel het land aanwezig is waardoor het voor hem onmogelijk was om zich elders in Kosovo te vestigen, merkt de Raad op dat verzoekers vrees voor de PDK geenszins wordt ondersteund door objectieve gegevens. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij zich niet elders in Kosovo kon vestigen om aan de problemen te ontsnappen.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker beperkt zich, in een poging zijn verzuim te rechtvaardigen, in de eerste plaats tot het verwijzen naar een gebrek aan vertrouwen in de werking van de politie daar de daders van de steekpartij nog steeds niet zijn gevonden en verzoeker de indruk had dat zijn klacht inzake zijn dreigings'en niet ernstig werd genomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12/07/2011, p. 11). Verzoeker benadrukt nogmaals in zijn verzoekschrift zijn wantrouwen tegenover de politiediensten. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat verzoeker geen klacht heeft neergelegd naar aanleiding van de inbraak in zijn woning, een maand voor zijn vertrek uit Kosovo. Uit informatie die aan het administratief

dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie) blijkt immers dat de Kosovaarse Politie op afdoende wijze actie onderneemt, wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen uitgebreide klacht heeft neergelegd bij de politie in verband met de sms'en, zich naar aanleiding van het steekincident niet meer geïnformeerd heeft om na te gaan hoe het met het onderzoek liep en zijn vermoeden omtrent de mogelijke daders van zijn belaging niet kenbaar heeft gemaakt aan de politie, met als gevolg dat het beweerde gebrek aan vertrouwen ongewettigd is. Verzoeker verklaarde tevens uitdrukkelijk nooit problemen gekend te hebben met de in Kosovo aanwezige autoriteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12/07/2011, p. 9-10). De Raad merkt verder op dat aan het administratief dossier allerhande rapporten werden toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie) waaruit blijkt dat de Kosovaarse politie voldoende bescherming kan bieden. Wat de door verzoeker in dit verband aangebrachte rapporten betreft van enerzijds het ICRC en anderzijds de Verenigde Staten, Department of State, wordt opgemerkt dat deze citaten uit rapporten een zeer algemene inhoud hebben en uit hun context werden gerukt. Ze zijn in elk geval niet bij machte om de conclusies van de commissaris-generaal, genomen op grond van het geheel van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, te weerleggen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat hij niet aannemelijk maakt waarom hij zijn ongenoegen in verband met de Kosovaarse politie niet heeft aangegeven bij de daarvoor voorziene instanties, ongemoeid laat, zodat deze vaststelling als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en de Raad deze tot de zijne maakt. Verzoeker maakt bijgevolg geenszins aannemelijk geen aanspraak te kunnen maken op nationale bescherming.

2.5. Het voordeel van de twijfel speelt pas een rol indien men twijfelt aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. In de bestreden beslissing wordt er immers geen melding gemaakt van tegenstrijdigheden of incoherenties die verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden maken. De beslissing is gestoeld op het gemeenrechtelijk karakter van de vervolgingsfeiten, het beschikken over een zogenaamd 'intern vluchtalternatief' en het gebrek aan bewijs van het ontberen van lokale bescherming.

2.6. Verzoekers verwijzing naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, wijst de Raad erop dat rechtspraak van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen en van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen precedentswaarde heeft en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.7. Daargelaten de vraag of verzoeker met betrekking tot de subsidiaire bescherming voldoende bewijs heeft geleverd van een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in met zijn blote bewering dat hij bij een terugkeer *“een ernstig en risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen”* loopt, dient te worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld in punt 2.3. en 2.4. werd gesteld. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich niet elders in Kosovo kon vestigen om aan de problemen te ontsnappen en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, is er geen grond om de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet toe te kennen. Door enkel te verwijzen naar *“de algemene situatie in Kosovo”* toont verzoeker niet aan dat er in zijn land van herkomst een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en van artikelen 48/3, 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN